

Құрметті достар!

«Arts Academy» журналының осы шығарылымын бүкіл әлем ғалымдарының, зерттеушілерінің назарына ұсыну мен үшін үлкен ғанибет. Шығарылым өнертанудың бай және әр түрлі академиялық саласын қамтиды, ол театр қойылымдарымен қатар өнертану сынының саласын құрайды. Онда классикалық пәндерден тыс эсселер ұсынылған. Онда классикалық пәндерден тыс эсселер ұсынылған. Зерттеу еркін түрде адамдармен, қолөнершілермен, орындаушылармен жүргізіледі. Осы үшеуінің арасындағы қарым-қатынасты зерттеуге деген ұмтылыс өнер тарихын сыни тұрғыдан зерттеуге оптимистік және жанданған қызығушылықты білдіреді. Сіздердің назарларыңызға ұсынылған шығарылымға театрландырылған қойылымдардан бастап қолмен тоқу технологиясына дейін, үнділік құрал өндірушілерден бастап би-драмалық мәдениет арқылы жеке басын іздеуге дейінгі көптеген эсселер кіреді. Эсселер, тұтастай алғанда, өнер тарихының күрделілігін түсінуді көрсетеді және теория мен практиканың өзекті мәселелерін ақпараттандыруға ықпал етеді.

«Театр өнері және оның білім берудегі маңызы» деп аталатын бірінші мақалада театр өнерінің мәселелері баяндалады және оның қазіргі білім беру жүйесінен жоғалуы сипатталады. Мақалада балаларды жан-жақты дамыту үшін мектеп бағдарламасына театр өнері сабақтарын қосу ұсынылады. Автор театр тек ойын-сауық құралы ғана емес, сонымен қатар орман отырғызу, қыздардың білімі, түрлі егулер, СПИД, COVID, суды үнемдеу, балалардың некесін, сиқыр салдарынан болатын өлімнің алдын алу және т. б. сияқты елдің өзекті мәселелері туралы көпшілікті ақпараттандырудың әлеуметтік-коммуникативті құралы екенін айтады.

Ананья Мишра өзінің «Шива Рудра Винаның кеңістігін анықтау: осы ежелгі музыкалық аспаптың дискурсындағы мифтердің, нанымдар мен фактілердің зерттеулерін іздеу» атты мақаласында классикалық музыка үшін кеңінен қолданылатын ежелгі үнді музыкалық аспабы Рудра Вина туралы терең баяндайды. Автор осы экстравагантты аспаптың жасалуының қыр-сырын, онымен байланысты мифтер мен стереотиптерді

зерттеуге тырысады, сонымен қатар Рудра Вина дәстүрін сақтау үшін уақытпен күресіп, заманауи музыкалық талғам саласындағы өзгерістерге қарсы шыққан Рудра Вина аспабының кейбір көрнекті орындаушыларының күш-жігері туралы әңгімелейді. Ұсынылған зерттеу – бұл классикалық музыкалық аспаптың дамуы мен кеңінен қолданылуы туралы мәселені көтеру мәселесі.

«Фулкари, Самми және Саада Пинт – Пенджабиятты түсіну» атты үшінші мақалада Пенджаб аймағындағы бірегейліктің қалыптасуын сыни тұрғыдан зерттейді. Автор Пенджабият не мағынаны білдіретінін және Пенджабта жергілікті фольклор мен музыка мәдениеті негізінде бірегейліктің қалай қалыптасатынын зерттеуге ұмтылады. Пенджабтың мәні мен өмір сүру тәсілі болып табылатын «Пенджабият» белгісі, атап айтқанда, халықтық киім кестелерінде (фулкаари және бааг), халық биі мен музыкалық өнер формаларында (самми және джааго) және қонақжайлылық түрінде (Саад Пинд) көрінеді. Phulkari – бұл он бесінші ғасырдағы Пенджаб ауылында тамыр жайған халықтық өнер кестелері болса, өнер туындысы Dupattas-та кеңінен қолданылады және жарқын тарихи өткеннің көрнекі әсерін суреттейді. Кестеде қызыл, таңқаларлық қызғылт және қою күрең қызыл түсті жарқын геометриялық медальондарынан бастап, матадағы монохроматикалық алтын гобелен өрнектері, Пенджаб ауылының адамдары мен заттары бейнеленген кестелер айшықталады. Самми – бұл жергілікті би стилі, ол Пенджаб тайпаларының әйелдері арасында кеңінен орындалады және олардың шынайы Пенджабия рухын бейнелейтін өзіндік белгісі болып табылады. Саада Пинд сөзбе-сөз «менің ауылым» деп аударылады, бірлік сезімін жеткізеді және ауылға деген эмоция мен сүйіспеншілікті көрсетеді. Зерттеу «Пенджабиятты» осылай негіздейді; демек, «Үнді мәдени өнері» біздің ақылды құрылғыларымыздағы монотонды дыбыстары бар жеке дара және роботтандырылған байланысқа қарағанда, жоғалған достық, жолдастық құндылықтарын, сыртқы шынайы әлеммен қарым-қатынастың артықшылығын қайта түсінуге ықпал етуі мүмкін.

Келесі «Қолөнер, Мәдениет және Кәсіпкерлік: Чандеридегі тоқу дәстүрі» атты мақала өнер тарихының монотонды шекараларын бұзып, өндіріс мәдениетімен

байланысты тоқу өнерінің көп қырлы аспектісін қарастырады. Қолөнер өндіруші мәдениеттердің материалдық және материалдық емес аспектілерін бейнелейді. Дәстүрлі қолөнер – бұл мәдениеттің өзгеруі мен ұтқырлығын зерттеу үшін қолайлы позицияны қамтамасыз ететін модернизация технологиясымен үйлесетін утилитарлық және эстетикалық аспект. Мақала қалалық жағдайда мәдениет пен бизнестің байланысын табуға тырысады, осылайша Үнді контекстіндегі бизнес-антропология саласын зерттейді. Мақалада жаһанданудың тоқу саласына әсері де талқыланады. Қазіргі уақытта технологияларды, қолөнершілер мен кескіндерді жұмылдыру суретшілер мен өткен мәдениеттердің ұқсастығын дамытады, бұл одан әрі импровизацияға, жаңашылдыққа және жаңа көркемдік стильдердің көбеюіне әкеледі.

«Үнді миниатюралары» («Пахаридің суреттері: Үнді пейзаждарын, қоғамдық өмірді және Гит Говинданың махаббат әндерін зерттеу») деп аталатын бесінші мақалада Үнді миниатюралары мен Пахаридің суреттері талқыланады, олар көбінесе қоғамдық өмір, мәдениет және табиғат әлемін бейнелейді. Автор Пахари мектебінің қамқорлығымен өркендеген әртүрлі миниатюралық мектептерді сипаттайды. Бұл кескіндеме мектептерінің тақырыбы патшалар мен олардың жұбайларының портреттері, сондай-ақ ұлы ақын Джай Дэва жазған Гит Говиндтің махаббат лирикасына негізделген оқиғалар төңірегіне топтастырылған. Соңында, автор кескіндеме мен миниатюраның осы ерекше стилін сақтауға кеңес береді, өйткені олар адамдық қасиеттер мен бекзаттықтың туа біткен табиғатын көрсетеді.

«Холи кезінде рәсімді орындау» атты келесі мақала Холи фестивалі кезінде өткізілген мәдени көріністерді терең зерттеуге арналған. Холи мерекесіне әрдайым жұртшылық қатысатындықтан, мақалада Карнатака штатының көшпелі мал шаруашылығы қауымдастығы Гор Банджара Ламбанимен байланысты күрделі көрсетілімдер зерттеледі. Автор осы қоғамдастықта Холи мерекесімен байланысты сөйлеу мен шешендік өнердің әртүрлі кезеңдеріне жүйелі түрде сипаттамалық талдау жасайды. Сондай-ақ, ол дхунд рәсімінің күрделілігін мұқият талдайды және қоғамдық өмір процесінде іс-

әрекеттер мен оқиғаларды қалай құру үшін уақыт, кеңістік және адам денелері оның элементтері болып табылатындығын зерттейді.

«Нәсілдің энергетикалық теориясы: тыныс алу, эмпатия және қазіргі актерлік дайындықтағы әл-ауқат» атты жетінші мақалада қазіргі актерлік дайындық, постстаниславалық тәсілдер және дәстүрлі орындаушылық тәжірибені жандандыру мәселелеріне прагматикалық көзқарас ұсынылған. Мақала Үнді эстетикасында ерекше орын алатын Нәсіл тұжырымдамасын қолданудың әдіснамалық негізін ұсыну үшін тыныс алудың жаңа әдістерін көрсетеді. Нейрофизиологиялық процестерді практикалық зерттеу қазіргі актерлік дайындықтағы әл-ауқаттың маңыздылығы мен рөлін түсінуді кеңейтеді. Сонымен, құжатта консерваториялар мен кәсіптік білім беру институттарындағы әл-ауқатқа негізделген тәсілге көшу пандемиядан кейінгі әлемнің мәселелерін шешуге қажетті бейімделу болып табылады.

«Фольклорды қорғау: Үнді өнеріндегі қосу, каталогтау, құжаттау, сақтау және іздеу мәселелерімен өзара іс-қимыл» атты келесі құжат фольклорды және материалдық емес мәдени мұраны (МЕММ) сақтауға және іздеуге, каталогтауға, аудиовизуалдық құжаттауға арналған. Ол Үндістандағы фольклорды құжаттау стратегиясымен әдіснамалық мәселелерді шешуге ниетті. Автор үнсіз құбылыстарды жою үшін артефактілерді жазу кезінде қосымша ақпаратты қосу тәсілдерін жасауды ұсынады.

«Шәлі: Кашмирде жасалған ерекше тоқыма» атты тоғызыншы мақалада Кашмирдегі шәлі өндірісі зерттеледі. Кашмирде пайда болған және сатылатын бұл тоқыма жергілікті бірегейліктің белгісі болып табылады. Тоқу үлгісі мен нәзік шеберлігі матаның бұл түрін барған сайын танымал етті. Мақалада мынадай сұрақтар қарастырылады: Шәлі дегеніміз не? Шәлі түрлері қандай? Оны жасауға не кіреді? Шәлі тоқудың қандай әдістері бар? Ол қандай әртүрлі атрибуттар арқылы танымал?

Осы шығарылымның «Орындаушылық өнердегі үнді аспаптарын өндірушілер» атты соңғы эссесінде өнер индустриясындағы қазіргі өзгерістерді сыни тұрғыдан зерттейді және төрт фактордың өзара байланысын зерттейді, атап айтқанда: ойын техникасындағы

өзгерістер/жетілдірулер, ойын материалдарын таңдаудағы артықшылықтар, орындау стилінің өзгеруі және құрал архитектурасының өзгеруі. Автордың айтуынша, қоғамдағы өзгерістердің әсері адамдардың өнер түріне деген қамқорлық және жалпы қарым-қатынасына тікелей әсер етеді. Музыканы таңдау және бүкіл әлемдегі көпшіліктің назарын аудару музыкалық индустрияға қатты әсер етті. Осылайша, мақалада жаһанданудың музыка индустриясына және аспаптар өндірісіне әсері қарастырылады.

Сөзімді аяқтай отырып, «Arts Academy» журналының осы санын тың мақалалармен байытып, өз үлесін қосқан ғалымдарымыз бен авторларымызға шын жүректен алғыс айтамын.

इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद् विचचक्षिरे ।

Art Academy журналының шақырылған редакторы
Проф. Рамеш Чандра Гаур

Dear friends!

It gives me immense pleasure to place this issue of the Arts Academy in the hands of scholars, researchers all over the world. The issue illustrates the rich and diverse academic terrain of Arts studies, which alongside constitutes the field of Theatrical performances to art-historical criticism. It features essays that transcend the undefended border of classical disciplinary boundaries. The issue arbitrarily dwells on many crossings with people, artisans, and performers on the move. The quest to explore the relationships between the three represents an optimistic and resurgent interest in the critical enquiry of the art-historical past. This issue deals with a wide range of essays from Theatrical art performances to hand-weaving technologies and from Indian instrument makers to the search for identity through dance-drama culture. The essays overall show an appreciation for complexity in Art history and foster more informed debate on arching issues of theory and practice.

The first paper entitled Theatre Arts and its Importance in Education highlights the problems of Theatre arts and outlines its disappearance from the current education system. The paper advocates for the inclusion of Theatre arts studies in the school curriculum for the overall development of children. The author points out that the theatre is not only a means of entertainment but is also a social-communicative tool to raise awareness among large masses for the burning issues of the country such as afforestation, girl child education, various vaccinations, AIDS, COVID, Save Water, prevention of child marriage, dowry deaths etc.

Ananya Misra in her paper entitled Identifying the Space of Shiva's Rudra Veena: A quest to explore Myths, Beliefs and Facts in the discourse of this Ancient Musical Instrument profoundly talks about Rudra Veena, an ancient Indian musical instrument believed to be most widely used for classical music. The author tries to explore the intricacies involved in the making of this extravagant instrument, the myths and the stereotypes related to it, and the efforts of some prominent *Rudra Veena* players who have fought with time and defied a change that's inclined to modern musical taste in the quest to keep the tradition of *Rudra Veena* alive. The paper tries to raise the silent voices advocating the

promotion and large-scale use of this classic musical instrument.

The third paper Phulkari, Sammi and Saada Pind – Understanding Punjabiyaat critically examines the identity making in the region of Punjab. The author tries to explore what Punjabiyaat means and how the identity is coined in Punjab around the local folklores and music culture. The proposition 'Punjabiyaat' which is the essence and way of being a Punjabi, is reflected specifically through its attire-folk embroidery (Fulkaari and Baag), Folk-Dance and Music Art forms (Sammi and Jaago) and the focal point of hospitality (Saada Pind). While Phulkari is folk-art embroidery with its root in the fifteenth century rural Punjab, the art work is extensively used on Dupattas and illustrates the visual impact of the vibrant historical past. The embroidery work ranges from striking geometric medallions in reds, shocking pinks, and maroons, through almost monochromatic golden tapestry-like, fabric-covering designs, to narrative embroideries depicting people and objects of rural Punjab. Sammi is a local dance style performed widely among the tribal women of Punjab and is an identity marker which reflects their true spirit of Punjabiyaat. Saada Pind literally translated as 'my village' conveys a sense of oneness and reflects the emotions and attachment towards the village. The paper thus establish how 'Punjabiyaat'; and consequentially 'Indian' cultural art forms' can be a possibility of re-looking at the lost values of friendship, camaraderie, connection with the outside real world rather than a disparate and robotic connect with the monotonous clicks on our smart devices.

The next article on Craft, Culture and Entrepreneurship: Waving tradition in Chanderi breaks the monotonous boundaries of art history and looks into the varied aspect of art of weaving, which is associated with the culture of production. The craft embodies both the tangible and intangible dimensions of producing cultures. The traditional craft constitutes both utilitarian and aesthetics aspect interweaved in the modernization technologies providing a vantage point to study the change and portability of culture. The article makes an effort to locate the intersection of culture and business in an urban setting, thus, exploring the ambit of business anthropology in the Indian context. The paper also discusses the impact of globalization in the weaving industry.

The modernity's mobilization of technology, artisans, and images cultivates affinities between artists and cultures of the past leading to further improvisation, innovation and reproduction of new art styles.

The fifth paper entitled Indian miniatures (Pahari paintings: a study of Indian landscapes, social life, and loving songs of Geet Govinda) discusses on Indian miniatures and Pahari paintings which largely depicts the picture of social life, culture and nature. The author describes different schools of miniatures that flourished under the aegis of Pahari School. The theme of these schools of paintings centred around the portraits of Kings and their consorts and the stories based on the love lyrics of Geet Govind composed by the great poet Jaya Deva. The author finally recommends to preserve this unique painting styles and the miniatures as they truly represent the innate nature of human qualities and kingship.

The next paper Performing Rite in the Holi is an in-depth study of the cultural performances played during the festival of Holi. As Holi has always involved community participation, the article studies the complex performances associated with the Gor Banjara Lambani, a nomadic pastoral community of Karnataka. The author systematically makes a descriptive analysis of the various stages of performances and oratory attached to the Holi celebration among this community. He also meticulously analyses the complexity of the rite of *dhund* and investigates how time, space, and human bodies are its elements to create activities and events for the process of community life.

The seventh paper Energizing Rasa Theory: Breath, Empathy, and Well-being in Contemporary Actor training presents a pragmatic approach to questions of contemporary actor training, post-Stanislavskian approaches, and vitalisation of traditional performance practices. The paper elaborates outwards from the rediscovery of breath, to offer a methodological base from which to engage the concept of *Rasa* which occupies a pre-eminent position within Indian aesthetics. Practical engagement with neuro-physiological processes widens understanding of the importance and role of *well-being* in contemporary actor training. The paper finally argues that a shift towards well-being-based approach within conservatories and performance training institutes is a must

needed adaptation to meet the challenges of a post-pandemic world.

The next paper entitled *Safeguarding Folklore: Engaging with the Issues of Accessioning, Cataloguing, Documentation, Storage and Retrieval in Indian Arts* focuses on the accessioning, cataloguing, audio-visual documentation, storage and retrieval of folklore and Intangible Cultural Heritage (ICH) from the perspective of policy designing. It intends to highlight methodological issues with the documentation strategies of folklores in India. The author proposes to devise ways in which the extra information may be incorporated while recording artefacts to remove a layer of silence from it.

The ninth paper *Shawl: The Unique Textile from Kashmir* explores the shawl making of Kashmir. This textile explicitly born and traded in Kashmir is a symbol of local identity. The weaving pattern and the fine craftsmanship has increasingly popularised this textile form. The paper delves on the questions of: What is a shawl? Which are the various types of shawls? What goes into its making? What are the multiple techniques for weaving the shawls? What are the different attributes that make it popular?

The last essay of this issue *Indian Instrument Makers in Performing Arts* critically examines the ongoing changes in the art industry and explores the inter-relationship between the four factors, namely, the changes/advancement occurred in playing techniques, picking preferences of playable materials, changes in execution styles and the changes of architecture of the instruments. The author says that the effect of changes in the society directly reflects on the patronization and general attitude of the people towards the art form. The choice of music and the urge to appeal the masses of the world has greatly shaped the music industry. The paper thus studies the impact of globalisation on the music industry and the instrument making.

I am closing my words with heartfelt gratitude to our learned scholars, contributors for enriching this issue of Arts Academy.

इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद् विचचक्षिरे ।

Prof. Ramesh Chandra Gaur
Guest Editor Arts Academy

Дорогие друзья!

Мне доставляет огромное удовольствие передать этот выпуск журнала «Arts Academy» в руки ученых, исследователей всего мира. Выпуск иллюстрирует богатую и разнообразную академическую сферу искусствознания, которая наряду с театральными постановками составляет область искусствоведческой критики. В нем представлены эссе, выходящие за границы классических дисциплин. Исследование произвольно выстраивается на многих пересечениях с людьми, ремесленниками, исполнителями в развитии. Стремление исследовать отношения между этими тремя представляет собой оптимистичный и возрождающийся интерес к критическому исследованию искусствоведческого прошлого. Представляемый Вашему вниманию выпуск включает широкий спектр эссе от театральных постановок до технологий ручного ткачества, от индийских производителей инструментов до поиска идентичности через танцевально-драматическую культуру. Эссе, в целом, показывают понимание сложности истории искусства и способствуют более информированному обсуждению насущных вопросов теории и практики.

В первой статье, озаглавленной «Театральное искусство и его значение в образовании», освещаются проблемы театрального искусства и описывается его исчезновение из существующей системы образования. В статье предлагается включить занятия по театральному искусству в школьную программу для всестороннего развития детей. Автор указывает, что театр является не только средством развлечения, но и социально-коммуникативным средством информирования широких масс о насущных проблемах страны, таких как лесонасаждение, образование девочек, различные прививки, СПИД, COVID, экономия воды, предотвращение детских браков, смертей из-за приданого и т. д.

Ананья Мишра в своей статье, озаглавленной «Определение пространства Шивы Рудра Вины: поиски исследования мифов, верований и фактов в дискурсе этого древнего музыкального инструмента», глубокомысленно рассуждает о Рудра Вине – древнем

индийском музыкальном инструменте, который, как считается, наиболее широко использовался для классической музыки. Автор пытается исследовать тонкости, связанные с созданием этого экстравагантного инструмента, мифы и стереотипы, связанные с ним, а также рассказывает об усилиях некоторых выдающихся исполнителей на Рудра Вине, которые боролись со временем и бросили вызов изменениям в области современных музыкальных вкусов в стремлении сохранить традиции Рудра Вина. Представленное исследование – попытка поднять вопрос о развитии и широкомасштабном использовании этого классического музыкального инструмента.

В третьей статье «Пхулкари, Самми и Саада Пинт – понимание Пенджабията» критически исследуется формирование идентичности в регионе Пенджаб. Автор пытается исследовать, что означает Пенджабият и как идентичность создается в Пенджабе на основе местного фольклора и музыкальной культуры. Заявленное обозначение «пенджабият», которое является сущностью и способом существования пенджабца, отражено, в частности, в народной вышивке одежды (фулкаари и бааг), в формах народного танца и музыкального искусства (самми и джааго) и в фокусе гостеприимства (Саада Пинд). В то время как Phulkari – это вышивка народного искусства, уходящая своими корнями в сельский Пенджаб пятнадцатого века, произведение искусства широко используется на Dupattas и иллюстрирует визуальное влияние яркого исторического прошлого. Вышивка варьируется от ярких геометрических медальонов красного, шокирующего розового и темно-бордового цветов до почти монохроматических золотых гобеленовых рисунков, покрывающих ткань, до повествовательных вышивок, изображающих людей и предметы сельского Пенджаба. Самми – это местный танцевальный стиль, который широко исполняется среди женщин из племен Пенджаба и является маркером идентичности, отражающим их истинный дух Пенджабия. Саада Пинд буквально переводится как «моя деревня», передает ощущение единства и отражает эмоции и привязанность к деревне. Исследование так обосновывает «Пенджабият»; и, следовательно,

«индийские культурные формы искусства» могут послужить для переосмысления утраченных ценностей дружбы, товарищества, преимущества взаимосвязи с внешним реальным миром, чем с разрозненной и роботизированной связью с монотонными кликами на наших умных устройствах.

Следующая статья «Ремесло, Культура и Предпринимательство: Традиция ткачества в Чандери» ломает монотонные границы истории искусства и рассматривает многогранный аспект ткацкого искусства, который связан с культурой производства. Ремесло воплощает в себе как материальные, так и нематериальные аспекты производящих культур. Традиционное ремесло представляет собой как утилитарный, так и эстетический аспект, переплетающийся с технологиями модернизации, обеспечивающий выгодную позицию для изучения изменений и мобильности культуры. В статье делается попытка найти пересечение культуры и бизнеса в городских условиях, таким образом исследуется сфера бизнес-антропологии в индийском контексте. В статье также обсуждается влияние глобализации на ткацкую промышленность. Мобилизация технологий, ремесленников и изображений в современности культивирует сходство между художниками и культурами прошлого, что ведет к дальнейшей импровизации, инновациям и воспроизведению новых художественных стилей.

В пятой статье, озаглавленной «Индийские миниатюры» («Картины Пахари: исследование индийских пейзажей, общественной жизни и любовных песен Гит Говинды»), обсуждаются индийские миниатюры и картины Пахари, которые в значительной степени изображают картину общественной жизни, культуры и природы. Автор описывает разные школы миниатюры, процветавшие под эгидой школы Пахари. Тема этих школ живописи была сосредоточена вокруг портретов королей и их супруг, а также историй, основанных на любовной лирике Гит Говинд, сочиненной великим поэтом Джая Дэвой. Наконец, автор рекомендует сохранить этот уникальный стиль живописи и миниатюры, поскольку они

действительно отражают врожденную природу человеческих качеств и царственности.

Следующая статья «Выполнение обряда во время Холи» представляет собой углубленное исследование культурных представлений, проводимых во время фестиваля Холи. Поскольку в Холи всегда участвовало сообщество, в статье исследуются сложные представления, связанные с Гор Банджара Ламбани, кочевой скотоводческой общиной штата Карнатака. Автор систематически проводит описательный анализ различных этапов выступлений и ораторского искусства, связанных с празднованием Холи в этой общине. Он также тщательно анализирует сложность обряда дхунд и исследует, как время, пространство и человеческие тела являются его элементами для создания действий и событий в процессе общественной жизни.

В седьмой статье «Энергетическая теория расы: дыхание, эмпатия и благополучие в современной актерской подготовке» представлен прагматический подход к вопросам современной актерской подготовки, постстаниславских подходов и оживления традиционных исполнительских практик. Статья выходит за пределы нового открытия дыхания, чтобы предложить методологическую основу для использования концепции Расы, которая занимает выдающееся положение в индийской эстетике. Практическое изучение нейрофизиологических процессов расширяет понимание важности и роли благополучия в современной актерской подготовке. Наконец, в документе утверждается, что переход к подходу, основанному на благополучии, в консерваториях и институтах профессионального обучения является необходимой адаптацией для решения проблем постпандемического мира.

Следующий документ «Охрана фольклора: взаимодействие с вопросами включения, каталогизации, документирования, хранения и поиска в индийском искусстве» посвящен присоединению, каталогизации, аудиовизуальной документации, хранению и поиску фольклора и нематериального культурного наследия (НКН) из перспективы разработки политики. Он намерен осветить методологические проблемы со стратегиями

документирования фольклора в Индии. Автор предлагает разработать способы включения дополнительной информации при записи артефактов, чтобы удалить из нее явления умалчивания.

В девятой статье «Шаль: уникальный текстиль из Кашмира» исследуется изготовление шалей в Кашмире. Этот текстиль, родившийся и продаваемый в Кашмире, является символом местной идентичности. Узор ткачества и тонкое мастерство сделали эту форму ткани все более популярной. В статье рассматриваются вопросы: Что такое шаль? Какие бывают виды шалей? Что входит в его создание? Какие существуют техники плетения шали? Какие различные атрибуты делают его популярным?

В последнем эссе этого выпуска «Индийские производители инструментов в исполнительском искусстве» критически исследуются текущие изменения в индустрии искусства и исследуется взаимосвязь между четырьмя факторами, а именно: изменениями/улучшениями, произошедшими в технике игры, предпочтениями в выборе материалов для игры, изменениями в стилях исполнения и изменениях архитектуры инструментов. Автор говорит, что эффект изменений в обществе напрямую отражается на покровительственном и общем отношении людей к виду искусства. Выбор музыки и стремление привлечь внимание масс во всем мире сильно повлияли на музыкальную индустрию. Таким образом, в статье изучается влияние глобализации на музыкальную индустрию и производство инструментов.

Я заканчиваю свое выступление сердечной благодарностью нашим ученым, авторам за то, что обогатили этот номер журнала «Arts Academy».

इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद् विचचक्षिरे ।

**Проф. Рамеш Чандра Гаур,
приглашенный редактор журнала Arts Academy**